

החברותא

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס' 704 בס"ד ערש"ק פר' ויקהל פקודי (מכריזן - החדוש) כ"ג אדר תשפ"ג

פנינים וקריים

ויקהל משה וכו' ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון וכו' (לה, א-ב) יש לשאול מדוע צוה על השבת לאחר מעשה העגל? איתא בגמרא (שבת קיח) כל המשמר שבת כהלכתה אפילו עובר עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו. לכן הקהיל אותם ואמר להם אתם חמאתם חמאה גדולה שעבדתם עבודה זרה ועשיתם עבודה זרה על כן תשבתו שבת כהלכתה וימחל לכם. (שארית יעקב)

ויקהל משה וכו' שבת שבתון וגו' (לה, ב) כתבו בספר מוסר השומר שבת כהלכתה ועוסק בה בתורה, השי"ת ישלח ברכה והצלחה במעשה ידיו כבימי החול שאף מה שלא חשב להרויח יצליח ה' בידו בזכות מצות השבת וכן כתוב ששת ימים תעשה המלאכה מעצמה בעו"ה בזכות קדושת השבת שבת לגוף במעשה שבתון לגפש במחשבה.

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה' (לה, ב) מפורש בירושלמי דתיבת ביום השביעי קאי אלמעלה, וכי ניתן לפרש דבריו כי גם ביום השביעי תעשה מלאכה? ונראה על פי המשנה פ"ז דשבת אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, והקשה תוי"ט למה לא תני אבות מלאכה ל"ט, ופירש על פי דברי המדרש (ב"ר י. ט). על הפסוק ויכל אלקים ביום השביעי באה שבת באה מנוחה כך שגם המנוחה נקראת מלאכה אלא שעל מלאכה זו אין אנו חייבים אדרבה מצוה היא מלאכה זו קודש שבת שבתון. (אמרי יוסף)

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם (לה, ב) לכאורה מה שאמר אלה הדברים בלשון רבים ולא זה הדבר בלשון יחיד, וכן מה שאמר שבת שבתון כפל לשון זה צריך ביאור, בפרשת כי תשא (לא, יד) אמרה תורה מחלליה מות יומת ודרשו חז"ל כי שתי מיתות חלות על מחללי שבת א. מיתת הגוף בעוה"ז בידי אדם. ב. מיתת הנפש לעוה"ב, וכאן מיירי בעושה בשבת מלאכה ממלאכת המשכן שכוונתו לשם שמים בכה"ג לא הפסיד לגמרי אך הפסיד בעולם הזה והבן. (לקוטי רבי משה יעקב)

ששת ימים תעשה מלאכה (לה, ב) מה שדקדק לומר תעשה בצירי מוסבר ע"פ הגמרא (סנהדרין נח) גוי ששבת חייב מיתה שנאמר יום ולילה לא ישבותו (בראשית ח) והנה אילו היה נכתב תעשה בפתח תחת התיו הייתי מפרש להיותם כגוים לכן כתב תעשה בצירי שהיא רשות ותוכל להעשות ע"י אחרים. (שמע שלמה מהגאון אלגזי)

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' לאמר קחו מאתכם תרומה לה' (לה, ה) פרש"י אשר צוה ה' לאמר לכם, ויש להבין מה רצה בזה ונראה על פי המדרש (ויקרא א) שמושה היה מצטער על שלא התנדב למשכן אמר לו הקב"ה דבורך חביב עלי מהכל והיינו מה שהוא מצוה לישראל, וזהו שאמר זה הדבר אשר צוה ה' לי לאמר הוא הדבור שעלי לומר לכם, אבל קחו מאתכם רצה לומר לקחת התרומה מכם ולא ממני. (דברי שאל)

קחו מאתכם תרומה (לה, ה) יש לומר כי הנה כתוב מבשרי אחזה אלוך (איוב יט) והיינו שהאדם השלם יקח לעצמו מוסר השכל בהתעורר בלבו איזה אהבה לרעה ח"ו, אזי יקח מיד לעצמו את אהבת השי"ת, וזהו מבשרי היינו מגופי הנוטה לחמוריות ואהבה רעה אחזה אלוך להיות נוטל על עצמו עבודת השי"ת, וזהו קחו מאתכם היינו כשנתעורר אתכם איזה תאוה רעה ח"ו תרימו את האהבה להשי"ת כאמור תרומה לה'. (בעש"ט)

ששת ימים תעשה מלאכה (לה, ב) פרש"י הקדים להם אזהרת שבת לצווי מלאכת המשכן וכו', כשם שלצווי המשכן הוזקקו לאחדות-ויקהל כך גם השבת מהותה אחדות דאחאחדת ברוא דאחד.

(שם משמואל מסוכטשוב)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

גם יהיה ה' בעזרך ותבנה בית נאמן בישראל והשכינה תהיה שרויה ביניכם. וכשתיכנס יותר עמוק לדרך האמונה הפשוטה, תבין שאין שייך לתכנן קודם מתי להוליד ילדים, כי נשמות אני עשיתי נאום ה'. וזה מתנת א-ל שדרכך יקומו דורות ישרים מבורכים בישראל אשר ע"י עמלם ויגיעתם למצוא מציאותם יתפרסמו מעצמם ומבשרם מציאות ה' בעולם הגשמי אשר מלא כל הארץ כבודו אלא שהוא א-ל מסתתר בשפירי חביון ונתאוה לו להיות דירה בתחתונים וזהו תפקידו ותכליתו האמיתית ולכך נוצרנו ואין איש מאתנו רשאי להיפטר ממנה.

וכך הוא גם ענין תפילתך שאתה מתאונן על המחשבות הזרות המתרוצצות דווקא באמצע התפילה, וזה גורם לך כאבים נפשיים. הרי הכלל ידוע מאת הבעש"ט זיע"א, שכל המחשבות החיצוניות הבאות לאדם דווקא באמצע התפילה הם סיבות שלוחות לאדם להעלותו, פשוטו של דבר, שאין דבר בעולם שהוא ריק, לרבות אותן מחשבות שאין בהם ממש כאלו. אלא שהם טעונים תיקון. לכן הן באות דווקא לאדם מישראל דווקא כשהוא שח עם קונו, שזו התפילה נקראת ייחוד קוב"ה ושכינתה, וזהו עת רצון גדולה, וכשאדם מתבונן בעצמו ומתעורר ע"י כך לראות מציאותו האמיתית, בכך תיקון את המחשבות תקון השלימות ועוד, אלא שאותן המחשבות שמצאו את תיקונן באות ומסייעות לו לאדם שהעלה אותן לפתוח לו שערי תפילה לפיכך אין לו לאדם להתייאש כלל, יש מקום ליגיעה ולעבודה שבלב אבל אין מקום ליאוש, כי במדה שאדם מכיר את מד ערכו כי אין הוא כך גם הוא נדבק באין סוף ואין

לכב"ד

ס'ן תשא"א

אתה מביע במכתבך את המיית נפשך מדאגת המחר המהולה בפחד של הטבע, וכך מתרוצצות המחשבות אודות קניית המקצוע. והספיקות רבו. ואין שמחה כהתרת הספיקות. וזה ודאי מאן דיהיב חיי יחיב מזוני, והשי"ת נותן לנו החיים הוא בודאי יתן המזונות ואם כן דאגה מנין? והבטחון והאמונה בהשי"ת הם עצמם ממשיכים את השפע, ואם בכל זאת מחשבות הספקות אינן מרפות, למה ומדוע?

התשובה פשוטה, הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו מבקש כל נפש מישראל לקרב אליו, לזכות אותו, להעניק לו מ טוב הצפון ולהשפיע לו מבית גניזו הטוב הגנוז, והטוב השלם הוא זה שהאדם מרויח אותו בעמלו וביגיע כפיו, אחרת הוא בוש לקבל מתנת חנם, לחם חסד. לכן הם רבות מחשבות בלב איש, כדי שמהן תקום עצת ה' שהאדם יתן יגיעה ועבודת הנפש של הכנעה וקבלת עול של רצונו יתברך.

וסדר עבודה זו להיות בפשיטות עם הסיבות השונות שהקב"ה מזמין לו להאדם בכל יום ובכל שעה להיות בטל אליהן ולא לדחותן. ולכן לא שייך לתכנן או לעשות חשבונות רבים של העתיד ששורשן האפסיות של האדם ששוכח עד כמה אינו חי עם מציאותו האמיתית והיסודית של כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי כגולם הזה ללא ידיים וללא רגליים. ועל כך הזהירה תורה פן תשכח את הדברים האלה.

לכן אבקשך לא לדאוג כי אם לבטוח שהשי"ת יזמין לך את הסיבה הטובה להתפרנס ממנה, וכמו שזכית וראית נפלאות ה' אתך עד כה, כן

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

ערך ושיעור בעולם למדה עליונה זו.

ואסיים מתוך תקוה נאמנה לשמוע ממך תמיד בשורות טובות, דר"ש נאמנה להוריד היקרים שליט"א ולחתנך היקר שיחיה.

השי"ת ישפיע על מעשה ידיך ברכה והצלחה ותזכה לסייעתא דשמיא שתוכל לעמוד בעת מבחן בבחינת לך דומיה תהלה ולא תישבר

מהתקפות היצר אלא תלמד ע"י כך תכסיס ותחבולות המלחמה ע"י שתכיר לדעת היטב היטב את הסכנה האורבת תמיד ואז תדע נאמנה עד כמה אנו זקוקים לרחמי הבורא ואז תהיה חבוק ודבוק בו יתברך אמן כן יהי רצון.

בידידות נאמנה

כי שופט כל הארץ עושה משפט צדק, כדי לשלם הגמול השלם ליראיו ולעושי רצונו, מסר לנו את הבחירה, והבחירה אינה יכולה להיות מאוננת אלא אם כן שבתוך הנסיון עצמו של נטיות הגוף ומכשולותיו תהיה כלולה הסיבה שלוחה מאת ה' המונעת ממנו לעשות מה שלבו חפץ והצדיק בהיצדקו שומע בקול הסיבה וחושך את עצמו מן החטא, ובנשימה זו עמד בנסיון ואשרי לו ואשרי חלקו.

לכן כדאי מאד להצטמצם על המאבק לבקש את הסיבה בכל דבר ודבר, שאין זוכים לכך אלא מתוך הכנעה ושפלות יתרה ופחד ה' של בחינת אשרי אדם מפחד תמיד, ואז האדם זוכה להיות מעורר השחר למצוא בכל דבר הנקודה הפשוטה של האמונה ושמח בה וממילא חוסך מעצמו הרבה יסורי נפש של תוהו ובוהו. והוא נכון תמיד לקרב נגד שונאו להתגבר עליו וללכת מחיל אל חיל.

כל אדם מישראל יכול לזכות לכך וכל נפש מישראל תגיע לכך כי לא ידח ממנו נידח לכן תבין כי כל אותן המחשבות הבאות אליך הם רק לעורר אותך כדי לקרב אותך אל השורש ואין לך מה לדאוג כלל וכפי שאתה בעצמך כתבת מרבי נחמן זיע"א שההתרחקות היא ההתקרבות.

בכבוד רב

לכבוד
קבלתי וקראתי את מכתבך בתשומת לב יתרה אשר בו הבעת המיית נפשך על המאבקים התדירים של לבושי הנפש אשר נתונה מעת השתלחותה לעולם הזה לשבט או לחסד כדי שתקבל שכרה משלם בעידן הגמול הנצחי.

וכל אותן המחשבות היגעות שאתה עובר אין זה מן החידוש, זה שייך לעצם מהותו של האדם ואין לפחד מהן כלל, אלא להתמודד בהם, להתעקש להתפלל להשי"ת שיאיר לך את הדרך אשר תלך בה לבטח בלי מעקשים. ויסוד התפילה היא ההכנעה הגמורה והביטול השלם לדעת את ראשית הנקודה של מי אני ומה חיי. ואז מתבררת המסקנה מאלוה שאין לנו שום חיות מלבד חיותו של השי"ת אשר ברוב רחמיו וחסדיו הוא מחיה אותנו בכל רגע ורגע, וכל נשימה ונשימה. ולא נשאר לנו אלא את הבחירה להכיר את הסיבה המצויה בוודאות גמורה בתוך כל נסיון ונסיון, להתקשר אל הסיבה להינצל על ידה מפורענות הנסיון העלול להמיט שואה על האדם, ואז יוצאים מאפילה לאור גדול, כי בכך יישם את הכוונה העליונה של הרצון הפשוט לברוא את העולם. וכל העולם כולו כדאי הוא לו כי זכה וזיכה את הכל.

המשך פציצים יקרים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבה רוחו אותו הביאו (לה, כא) נמצאו הלב והרוח שוים ומשתתפים בעשית המצוה כשיעשה האדם המצוה יהיה בהסכמה אחת הלב והרוח וכשיסכימו שניהם אין יכולת ביד המקמרג לבטל אותן מצוות, ע"ז אמרו חז"ל שהצדקה דוחה כמה גזירות רעות, זהו נשאו לבו ונדבה רוחו. (שערי חיים)

כל מרים תרומת כסף (לה, כד) זה שמתגאה בעושרו, כל מרים תרומת כסף בגלל כספו וזהבו, עצתו היא הביאו את תרומת ה' להביא ולהגביה אותה גאווה אליו יתברך שהרי הוא הנותן לך לעשות חיל ולא אתה הרוממות. (תפארת בנים לרבי שלמה ממנוקאמש)

אשר צוה ה' לעשות ביד משה וכו' (לה, כט) ידי משה שהיו חדורי אמונה, ויהי ידיו אמונה הם עצמם מורים לו את ציווי השי"ת אשר צוה ה' לעשות ביד משה. (לקוטי אמרי חיים מויזניץ)

ועשה בצלאל וכו' (לו, א) וצ"ב שבפסוק הראשון אמר שכבר עשה ואח"כ בפסוק ב' כתוב ויקרא משה לבצלאל ולחכמי לב, התירוץ כי נתן ה' חכמה אך מעולם לא ניסו על כן אמר שאחר שנשא לבם שינסו עצמם ויעשו יריעה קמנה או קרש קמן וכאשר ראו שהצליחו הביאו אותם למשה וכאשר מצא חן בעיניו של משה קראם משה ומסר להם את כל המלאכה, וזהו ועשה בצלאל לדעת ולאחר מכן ויקחו מלפני משה. (תורת משה להחת"ס)

והותר (לו, ז) ככל שהביאו נותר עדיין בלבם רצון עז להוסיף יותר ויותר. (רבי חיים מקוסוב)

ויעש בצלאל את הארון עצי שטים וכו' (לו, א) פרש"י לפי שנתן דעתו ונפשו על המלאכה יותר משאר חכמים על זה נקרא על שמו, בפרשה זו כתוב ל"ב פעם ויעש, ובארון כתוב ויעש בצלאל, כי לפי שבשעה שהקהיל משה רבינו ע"ה את ישראל אמר להם ראו קרא ה' בשם בצלאל וכו' ולאחר שנתן לו החכמה וכו' הוסיף לו הקב"ה את חכמת התורה על כל ישראל כאמור ולהורות אותיות התורה, הרי להקדים עשית הארון קודם לעשית המשכן על זה אמר ויעש בצלאל את הארון וזכה מה שלא זכה שום אדם. (שערי חיים)

ויעש למזבח מכבד (לה, ד) צריך האדם לעבוד את הבורא בכל אופני האופנים לבלתי יחטא חלילה בשום עבירה ונדגוד חטא וכו', וזה הצדיק יכול להתקיים אף ע"י מידת הדין, אלא שבני עליה המה מועטים, ולכן היה צריך לשתף מדת הרחמים, אבל באמת חישוב וראה הכל ביחד בלי שום השתנות חלילה אז אף המדת הדין היא רחמים אצלו ואין לו להתירא ממדת הדין, וזהו ועשו לי מקדש שבית המקדש שלמעלה מכוון לביהמ"ק שלמטה אני ה'.

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד וכו' (א, א) לכאורה היה ראוי לכתוב ויקרא ה' אל משה וידבר אליו כדי שנדע מי קראו, אך הענין הוא דאיתא בזהר ויקרא אלף זעירא דהשכינה אינה במקומה, אך אח"כ כשכבר קראו והיה משה רבינו מטה עצמו לעבודת הבורא ברוך הוא והיה מקדש עצמו במאד מאד בא למדרגה של וידבר ה' אליו שהוא שם הרחמים, וכן לעתיד לבא יהיה כולו רחמים גמורים ולא יצטרך לעמוד מכסא דין כלל כי לעולם תשב. (נועם אלימלך)

ויקרא אל משה וגו' (א, א) איתא במדרש ת"ח שאין בו דעת נבלה טובה הימנו שהרי משה רבינו ע"ה רבן של כל הנביאים לא רצה לכנוס בלי קריאה - דרשו חז"ל אדם ובהמה שערומים בדעת כאדם ומשימין עצמן כבהמה נמצא שעיקר הדעת להבין איך לעשות כבהמה, ולא כל אדם זוכה לבחינת ענוה באמת רק לבטל עצמו אל החכמים, והחכמים אשר להם הדעת הם משימין עצמן כבהמה להביות"ש כמ"ש בהמות הייתי עמך, שכפי הדביקות נמצאת ההכנעה, וזש"כ ולא יכול משה לבא ואז ויקרא אליו. (שפת אמת)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

